

رحلت "شیخ بهایی" عالم کم نظیر و دانشمند بزرگ عهد صفوی (1030ق)

شیخ الفقهاء، استاد الحکماء، رئیس الأدبا، علامه‌ی دهر، شیخ الاسلام و المسلمین، شیخ بهاء‌الدین محمد بن عزالدین حسین بن عبدالضمد

شیخ الفقهاء، استاد الحکماء، رئیس الأدبا، علامه‌ی دهر، شیخ الاسلام و المسلمین، شیخ بهاء‌الدین محمد بن عزالدین حسین بن عبدالضمد حارثی همدانی جبعی عاملی معروف به شیخ بهایی از شاگردان شهید ثانی و یکی از علمای بزرگ شیعه و از افتخارات جهان اسلام می‌باشد. شیخ بهایی فقیهی اصولی، محدث رجالی، مفسر، ریاضی‌دان، حکیم، متکلم، ادیب، شاعر، جامع علوم عقلی و نقلی بود و بالجمله در علوم متنوع، گوی سبقت از افاضل و دانشمندان ربوده است. وی در سال 953 قمری در بعلبک لبنان به دنیا آمد. در طول حیات پربار خویش مسافرت‌های زیادی به نقاط مختلف جهان داشت و از محضر اساتیدی برجسته در رشته‌های گوناگون استفاده نمود. شیخ بهایی در این سفرها توانست در بسیاری از علوم، مانند: هیئت و نجوم، ریاضیات، تفسیر قرآن، فقه و اصول، علم حدیث، ادبیات فارسی و عربی و طب و مهندسی متبحر گردد و در تمامی آن‌ها کتبی را به رشته‌ی تحریر درآورد. وی نخستین کسی است که یک دوره‌ی فقه غیراستدلالی به زبان فارسی نوشت. ملاصدرا، ملامحمدتقی مجلسی اول، محقق سبزواری، ملاحسنعلی نسطری، میرزا رفیعا نایینی، سید ماجد بحرانی، ملامحسن فیض کاشانی، ملامحمدصالح مازندرانی و ده‌ها دانشمند و فاضل دیگر از شاگردان شیخ بهایی می‌باشند. کشکول، اسرارالبلاغه، اثنی عشریات، خمس اربعین حدیثاً، جامع عباسی، عین الحیوة و بحرالاحساب و ده‌ها اثر دیگر از جمله آثار اوست. آثار علمی و مهندسی وی را می‌توان در جای‌جای اصفهان مشاهده نمود. سرانجام، شیخ بهایی، این دانشمند کامل و جامع در 77 سالگی در اصفهان پایتخت سلسله‌ی صفویان بدرود حیات گفت و طبق وصیتش در مشهد مقدس و در نزدیکی مرقد مطهر حضرت امام رضا(ع) مدفون گردید.